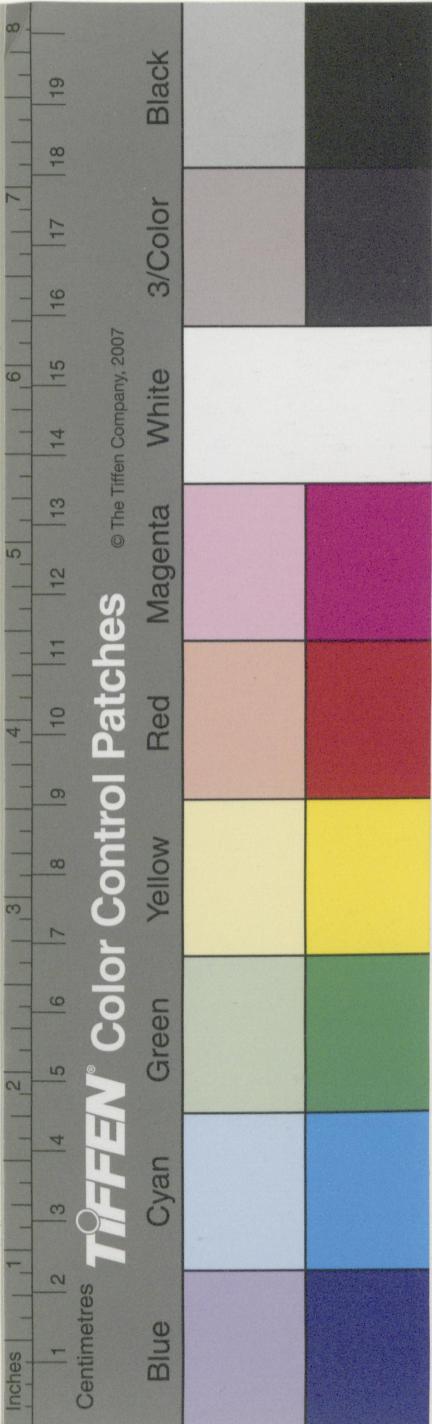

1884

ka ens åt skydda Anna i dessa
smaa num. Kanske är Gud så na-
dig och later den bli hindrig sason
den ju oftaat varit i år. Visst är
det ju en svår spikdom men jag
vet ej huru jag har så godt hopp
om att den ej skall bli svår nu.
Gud gifve det!

nu ville vi fråga hennu morfar
och morgnvor tycka - om ni skulle
tycka det vara trefligare att ha
de större barnen hos er till ju-
len så skulle de komma t. ex om
lördagen. Eller om vi möjligtois
skulle kunna komma alla se-
dan mot slutet af jultidfvet om
barnen till dess vore så gass raska.
För dem vore det lika roligt hvar-
dera och vi lempa så gerna att eder
att bestämma efter edert godtfin-
nande. Vi vänta svar så snart det
är möjligt. Anna kunna vi ej

skicka afven om hon vore frisk
ty hon kunde ju ha noga sjuk-
doms framom sig och det vore
da ingen frojd för eder om hon
blefve sjuk. Jag skall hon
möja sig det vet jag och julträde
skall hon ha att glädja sig åt.

Jag skall nog skrifva hvaran-
man dag och säga hur här är.

Och nu maste jag sluta, kan-
ske det nog nu är noga som
jag har glömt, men da far jag
väl säga det härlast.

Turen är väl mina karaste
men jag vet ni minnas oss i edra
möbler! ja sådär talar vi

aldrig om min egen ätt.

Det är ju en del att vara med
att se hur jag är kommit ihop och
näst längre tillte kommit ihop
det finns de hela åren. Det är
jag är kommit ihop och jag har

